

[Hauch.]

Der skulde oprettes en Fond, hvortil Staten i Resten af indeværende Finansaar skulde indbetale 22 Mill. Kr., og disse 22 Mill. Kr. skulde anvendes paa følgende Maade: 8 Mill. Kr. til Nedsættelse af Fragten paa Majs med indtil 3 Kr. pr. 100 kg og 12 Mill. Kr. til Nedsættelse af Fragten paa Oliekager. Til Støtte for Flæskeproduktionen skulde Fonden udrede 10 Øre pr. kg af det Flæsk, der solgtes paa Hjemmemarkedet, og endelig skulde der til Støtte for Smørproduktionen ske en Forhøjelse af den Pris, der er fastsat i den gældende Smørordning, og som i Øjeblikket er 2 Kr. 60 Øre pr. kg; denne Pris skulde efter Forslaget forhøjes med 20 Øre til 2 Kr. 80 Øre.

Til Beregning af Landbrugets Tab ved Kronestigningen kan det siges, at det Udgangspunkt, som her er anvendt af Statistisk Departement, er forkert; derfor bliver Resultatet ogsaa forkert — selve Beregningerne er selvfølgelig rigtige. Man skal nemlig ikke gaa ud fra Eksportværdien for danske Landbrugsprodukter, men man skal gaa ud fra Produktionsværdien, naturligvis. Thi lavere Eksportpriser betyder lavere Hjemmemarkedspriser paa saa godt som alle Landbrugets Salgsvarer. En rigtig Beregning vil utvivlsomt give til Resultat, at Landbrugets Tab ved en Sterlingkurs paa 20,75 i Stedet for 22,40 ikke er 50 Mill. Kr., men nærmere det dobbelte, ca. 100 Mill. Kr.

Paa Mødet hos Landbruksministeren tog Repræsentanterne for Smør-, Flæske- og Ægproduktionen stærkt Afstand fra Regeringens Forslag, der jo var — det kan alle se — et Forslag, som havde til Formaal at yde Erstatning til et Udsnit af Landbruget; dette Standpunkt indtoges af alle Repræsentanter med Undtagelse af Formanden for Husmandsforeningerne, Folketingsmand Andreasen, der udtalte, at det mindre Landbrug vilde være interesseret i denne Fragtlettelse, og at Husmandsforeningerne var villige til at forhandle med Regeringen paa det skitserede Grundlag.

Med denne Udtalelse af Folketingsmand Andreasen indlededes da det, som er blevet skæbnsvangert for det danske Landbrug og for det danske Landbrugs Stilling til hele Sterlingpolitikken. Hidtil havde vi staaet enige, men Hr. Andreasen vilde som Repræsentant for Husmandsforeningerne optage en Forhandling med Regeringen om dette Forslag, og det vilde de øvrige Repræsentanter ikke, ganske naturligt fordi de henholdt sig til det Standpunkt, som de hidtil havde givet Udtryk for. Dersom vi var

blevet staaende sammen og havde sagt til Landbruksministeren, at han kunde gaa til Regeringen igen med det Forslag, som vi var blevet enige om, saa er det min Tro, at saa var dette Forslag blevet gennemført. Det skete ikke.

Jeg hørte i Gaar under Forhandlingerne i det høje Folketing, at Formanden for Husmandsforeningerne, Hr. Andreasen, udtalte, at dette med Kronesænkningen var problematisk. Ja, saa har altsaa Hr. Andreasen indtaget en problematisk Stilling fra 1. September til den Dag, da de nævnte Forhandlinger fandt Sted, for han har været ganske enig med os. Nu skete der det i og for sig ganske mærkelige, at Husmandsforeningernes Formand holdt et offentligt Møde, hvor han stærkt beklagede, at Landbruget ikke gik ind paa Regeringens Tilskudsforslag i den Form, som det her havde med et Tilskud til et Udsnit af Landbruget, og samtidig med at han stod og forsvarede dette Forslag ved et offentligt Møde, førtes der Forhandlinger imellem Partiformændene og Regeringen herinde, hvor vi fik den Meddelelse, at Regeringen havde forladt sit eget Forslag, altsaa det Forslag, som Formanden for Husmandsforeningerne stod og berømmede paa Mødet. Jeg tror derfor ikke, Husmandsforeningernes Repræsentanter er glade ved det Forslag, der foreligger her, det kan de ikke være efter det, der er gaaet forud.

Regeringen har ved denne Lejlighed benyttet den samme Fremgangsmaade, som den saa ofte har benyttet i disse saa vanskelige Aar: at stille Husmandsforeningernes Repræsentanter over for et Særtilbud, som stillede dem fordelagtigere end det samlede Landbrug, og Husmandsforeningernes Repræsentanter er altid faldet for et saadant Tilbud; det er bedrøveligt, men saadan er det. Det gjorde de ogsaa ved den paagældende Lejlighed, til Skade for det samlede danske Landbrug og til Skade for dem selv. Hvordan dette Forhold vil udvikle sig, skal jeg ikke komme ind paa her, for det hører andetsteds hjemme.

Jeg spurgte Regeringen ved den Lejlighed, da det oprindelige Forslag blev fremført, om Mulighederne for, at Forskellen mellem den faktiske Sterlingkurs og Kursen 22,40 kunde blive udredet af Regeringen. Tænkte man sig, at den ugentlige Landbrugsproduktion havde en Værdi af ca. 30 Mill. Kr., og at den faktiske Sterlingkurs laa ca. 7 pCt. for lavt, vilde det ugentlige Tilskud i saa Fald blive ca. 2 Mill. Kr., lidt mere eller lidt mindre, alt efter som Sterlingkursen laa. Landbruksministeren mente imidlertid ikke, at et saadant Beløb kunde